

Sygn. akt IV CSK 303/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko L. W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga kasacyjna pozwanego L. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 kwietnia 2012 r.

Pierwotnie skarga kasacyjna nie zawierała uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. W odpowiedzi na skargę powód R. C. domagał się wezwania pozwanego do usunięcia braków skargi kasacyjnej, a w dalszej kolejności wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, ostatecznie zaś oddalenia skargi kasacyjnej.

Na skutek wezwania do usunięcia braku skargi kasacyjnej, wnoszący skargę w piśmie z dnia 21 lutego 2013 r. zawarł uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio - kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego.

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2012 r., IV CSK 154/12, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 221/10, niepubl.). Podkreśla się przy tym, że samo przedstawienie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia nie wyczerpuje wymogu wskazania i umotywowania przyczyn mających przekonywać do przyjęcia skargi do rozpoznania (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2006 r., IV CSK 180/06, niepubl.; z dnia 11 czerwca 2010 r., IV CSK 148/10, niepubl.). Uzasadnienie wniosku polega na wyjaśnieniu - a więc na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurystycznej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 128/11, niepubl.; z dnia 23 lutego 2006 r., II CZ 142/05, niepubl.;).

W załączonym do skargi uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje się, które z wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek mają usprawiedliwiać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Wnoszący skargę kasacyjną nie powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jak również nie podnosi, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Gdyby zaś przyjąć, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na przesłance jej oczywistej zasadności, to i tak nie można uznać, że przesłanka ta, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., została rzeczywiście spełniona,

W judykaturze panuje ugruntowany pogląd, że w przypadku, gdy wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty jest na przesłance oczywistej zasadności

skargi, skarżący musi wykazać za pomocą argumentacji prawnej, że uchybienie sądu odwoławczego, którego sąd ten dopuścił się przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia jest rażące i oczywiste, dotyczy przepisów niepodlegających różnej wykładni, a nadto jest widoczne już na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika, bez szczegółowego wgłębiania się w argumentację jurydyczną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Tych wymagań nie spełnia zawarte w skardze kasacyjnej pozwanego uzasadnienie wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Skarżący nie przedstawił żadnej szczególnej argumentacji prawnej przemawiającej za oczywistym charakterem wadliwości zaskarżonego wyroku. Jednocześnie trzeba podnieść, że część zawartych w analizowanym uzasadnieniu wywodów odnosi się do niedopuszczalnej z mocy art. 398³ § 3 k.p.c. podstawy skargi kasacyjnej obejmującej ustalenia faktyczne i ocenę dowodów.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. *a contrario* Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

aw

es